

BESZÁMOLÓ A DEBRECENI HFT MAGYAR KUPA 2. FORDULÓJÁRÓL

A fordulót megelőző napon nagy volt a szervezkedés a Vasnyúl FTE tagjai között. Úgy alakult, hogy többen mentünk volna a versenyre, mint amennyi hely volt az autókban. A problémát új tagjelöltünk Kriston András segítségével oldotta meg. Gépkocsija felajánlásával csatlakozott hozzánk, így már sikerült mind a 10 vasnyulának 3 kocsival elindulnia versenyre.

Az 5 órai kelés nem talált túl vidám hangulatban, illetve az utcán látható esőnyomoknak sem örültem túlságosan. Gyors öltözködést követően, sorban érkeztek a kollégák hozzám és pillanatok alatt átpakoltuk a felszereléseket az autóba. A tervezetthez képest némi csúszással, de már vidám hangulatban vágtunk neki az útnak. Az autópályának köszönhetően hamar leértünk Debrecenbe és a leírás alapján gyorsan rátaláltunk a lőtérre is.

A helyszínen üdvözlöttük a már jelenlévő szervezőket és versenyzőtársakat is majd nekiálltunk a belövésnek. A belövő pályáról látható volt elég sok pályának a felépítése, így hamar kiderült, hogy csak levert karókról lehet majd löni, elsősorban térdelő és fekvő helyzetben. Ami feltűnhetett még minden versenyzőnek, hogy sok közeli cél lesz és kevesebb távoli. Ennek szellemében végeztem el e belövést és a puska beállításait is.

Egy tálca finom sütemény került ki Pető Laci kocsijának motorháztetejére, melyet a névnapos Zoltánokon kívül mi is, hamar elkapkodtuk. Sajnos nem tudom, hogy ki hozta, de nagyon finom volt :)

A belövést követően beszélgettem sporttársaimmal, illetve a Debreceni Lövész Sulival érkezett nagy számú fiatal ifjúsági versenyzők készülődést figyeltem. Nagyon sokan voltak, mindegyikük izgatottan készült a versenyre. Jó volt nézni őket, hiszen várhatóan Ők lesznek az utánpótlásai a sportunknak.

Babits Laci megkezdte a nevezési procedúrát, majd a szokásos rövid szabályismertető után, önként szerveződő csapatok alakultak ki. A fiatalokat tanári hajlamú versenyzőtársaink gyűjtötték maguk köré. Bálint Zolival új tagjelöltünket, Andrást vettük szárnyaink alá, majd hozzánk csatlakozott Horváth András is, aki Walther LG300-hoz nem hozott megfelelő töltőcsonkot, így kifűjt tartálya miatt Babits Lacitól kapott nyíltirányzékos puskával vágott neki a versenynek.

Mire hadrendbe verődtünk, egy-két esőcsepp sürgette a pályák elfoglalását. Az ismert Debrecen környéki típusú célok fogadtak bennünket. Működésükkel kapcsolatban, a mi csapatunkban különösebb gond nem volt. 3-5 célhibát regisztráltunk magunkban Zolival. Óvni nem óvtunk. A leszúrt karók meglehetősen alacsonyak voltak, így én nagyobb részt fekvő lőttem. Zoli sokszor térdelve lőtt. Két Andrásunk az álló lövészetet folytatott, mely így elő fa támaszték nélkül nem volt olyan sikeres választás. Folyamatosan haladtunk a pályák között munkánkat kopogó és sokszor dőlő célok jellemezték. A legizgalmasabb pályák a dombok tetején fogadtak minket, ugyanis a versenyünkkel egy időben folyt egy IPSC verseny is a lőtéren. A golyófogó dombok tetején sokszor éreztük úgy, hogy a pisztolyos lövők durrogásai mellettünk vannak és néha a nyakunkat is behúztuk. Szerencsére ez a jelenség csak a dombok között visszaverődő hangok miatt volt megtévesztő. Éppen lejöttünk a dombokról, amikor elkezdett szemerkezni az eső. Mivel nem kívánta abbahagyni, ezért többen is felvettük az eső ruháinkat. Szerencsére annyira nem esett, hogy a versenyt meg kelljen szakítani, így folytattuk a pályák leküzdését. Az utolsó két pályánkat, már újra eső nélkül küzdhattük le.

Értékelő lapjaink leadása után beszélgettünk a többiekkel, akik hiányolták a szervezőtől az étel és az ital biztosítását. Sokan nem hoztak magukkal enni- innivalót, hiszen megszokták már, hogy a versenyeken kapnak finom vadászathoz illő sonkát, szalonnát, kolbászt, paprikát és lilahagymát a friss kenyér mellé. Szerencsére nekem csomagolt az asszonykám, így éhségemet hamar csillapítani tudtam. Éppen hogy lenyeltem az utolsó falatot, így már nem akadhatott a torkomon, amikor kiderült, hogy Zemen Józival szét kell lőnünk a második

helyért. Józsi barátom kilobbizta Babits Lacinál, hogy állva legyen a szétlövés, így kicsit kedvetlenül menten a puskámért, hiszen az álló lövészet nem az erősségem, illetve ezzel az új puskával még edzésen sem lőttem állva. Ennek megfelelően hamar vége is lett a szétlövésnek, melyet Józsi szép találatokkal nyert meg.

Az eredmény kihirdetést majdnem lekéstük, mert Józsi barátomnak az utolsó pillanatban jutott eszébe, hogy megigya a maradék meleg teámat. Szép eredmények születtek és jól szerepeltek az ifjúsági versenyzők is. Külön kiemelném Czeróczki András klubtársunkat, aki rugós kategóriában kiemelkedő eredményt ért el 104 ponttal. Az érmeket és oklevelet a szervezők átadták a győzteseknek. Nagy öröömre nekem is jutott egy bronzérem. A kezdő csapatтарыunk Kriston András megkapta a majdnem legfakezűbb díjat, amit szokás szerint Jankó Feri ajánlott fel.

Az eredmény kihirdetést követően, az éhes kollégák hangot adtak annak, hogy a későbbiekben a Rumcájsz LE szervezésű versenyeken is legyen enni- és innivaló. Babits Laci megígérte, hogy a következő versenyen legalább zsíros kenyér lesz hagymával az éhes versenyzők gyomorkorgásának csillapítására.

Elbúcsúztunk a versenyzőtársaktól és nekivágtunk a hosszú hazafelé vezető útnak. Útközben többen elaludtak az autóban, sajnos nekem végig nyomni kellett a gázt. Szerencsésen haza értünk és már a következő versenyre utazást szervezgettük egymással.

Köszönöm a szervezőknek a versenyt és gratulálok a győzteseknek! Vicsotka Gyula